

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 580/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **SIBA s.r.o. v likvidácii**, Ružinovská 4812/14, Bratislava, IČO 31 365 833, zastúpenej advokátom JUDr. Davidom Vöröšom, Landererova 8, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/129/2023 z 27. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 1. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 15C/157/2005 sa sťažovateľka podanou žalobou domáhala proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), náhrady škody v sume 29 545 615,08 eur. Svoj nárok odôvodnila tým, že škoda jej vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia štátu o zrušení daňovej úľavy č. 26709/2000-74 z 20. apríla 2001. Na základe správnej žaloby sťažovateľky najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6Sž/163/2001 z 29. apríla 2002 zrušil predmetné rozhodnutie žalovanej a vec jej vrátil na ďalšie konanie. V dôsledku uvedeného nezákonného rozhodnutia bola sťažovateľke spôsobená škoda,

pričom príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej a škodou mala spočívať v tom, že nikdy nemohla spustiť výrobu vo svojej fabrike, pretože konaním žalovanej a kladením nezákonných podmienok a obmedzení jej v tom bolo viac ako tri roky bránené, čo vyústilo až do jej úplnej insolvenencie a zničenia celého zariadenia a strojov, ako aj technológie a bol znemožnený jej podnikateľský zámer.

3. Rozsudkom č. k. 15C/157/2005-222 z 31. júla 2017 v spojení s opravným uznesením z 30. januára 2019 okresný súd žalobu sťažovateľky zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Po vykonaní dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala kumulatívne splnenie všetkých predpokladov na vznik zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), keď neosvedčila existenciu škody a ani príčinnú súvislosť medzi namietaným nezákonným rozhodnutím žalovanej a škodou.

4. Na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 14Co/85/2019-273 zo 14. februára 2023 potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie, pričom zdôraznil, že povinnosťou sťažovateľky domáhajúcej sa zaplata škody z titulu nezákonného rozhodnutia, prípadne nesprávneho úradného postupu bolo uviesť tvrdenia o skutočnostiach, na základe ktorých náhradu škody požaduje a tieto riadne preukázať. Sťažovateľkou uplatnený nárok bol síce riadne tvrdý, avšak nebol preukázaný (najmä kauzálny nexus medzi nezákonným rozhodnutím a uplatnenou škodou). Konštatoval, že za tejto procesnej situácie prípadná pasivita protistrany nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Súd prvej inštancie sa preto v konaní nedopustil žiadneho procesného pochybenia. Odvolací súd uviedol, že sťažovateľka si musela byť vedomá skutočnosti, že úľava na dani nebola nárokovateľná a jej priznanie bolo právom (nie povinnosťou) žalovanej. Rozhodnutie žalovanej, ktorým bola sťažovateľke úľava na dani dočasne zrušená (a neskôr opätovne priznaná), nebolo príčinou vzniku škody na jej majetku, ale prioritne bolo ňou to, že sťažovateľka sa rozhodla kúpiť nehnuteľný majetok značnej hodnoty v situácii, keď nemala dostatok finančných prostriedkov na zaplata dane z prevodu nehnuteľností. V dôsledku nezákonného rozhodnutia bola síce sťažovateľke vyrubená daňová povinnosť v podobe rozdielu na dani v sume 21 658 740 Sk, ktorú mala do 30 dní uhradiť správcovi dane, avšak ju nezaplatila, a preto jej škoda v podobe zaplata tejto daňovej povinnosti nevznikla (k odlivu finančných prostriedkov v uvedenej výške nedošlo). Sťažovateľka tiež nepreukázala, že práve zaplatením tejto dane stratila možnosť podnikat', a to najmä za situácie, keď daň ani reálne neuhradila. V konaní taktiež nebolo preukázané, že príčinou neposkytnutia úveru sťažovateľke bolo práve zriadenie daňového záložného práva, ktoré bolo navyše do vydania nezákonného rozhodnutia aj oprávnené.

5. Proti predmetnému rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. e) a f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP.

6.1. Námietku sťažovateľky o nesprávne obsadenom odvolacom súde podľa § 420 písm. e) CSP najvyšší súd vyhodnotil ako neopodstatnenú, poukazujúc na Všeobecné zásady platné pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium na rok 2018 obsiahnuté v Rozvrhu práce krajského súdu na rok 2018 a jeho rozvrh práce na rok 2019, pričom konštatoval, že nebol dôvod na pridelenie sporu náhodným výberom tak, ako to tvrdila sťažovateľka.

6.2. Rovnako dovolací súd nezistil ani sťažovateľkou namietanú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá mala spočívať v nedostatočnom odôvodnení odvolacieho rozsudku. Najvyšší súd, poukazujúc na konkrétne body odvolacieho rozhodnutia, uviedol, že zo skutkových zistení vyplynulo, že sťažovateľkou označené nezákonné rozhodnutie nebolo nielen jedinou, ale nebolo ani jednou z viacerých príčin vzniku škody, ktorej náhrady sa sťažovateľka domáhala. Súdny nižšej inštancie sa preto nemuseli vysporiadať s tvrdeniami sťažovateľky, že pre priznanie náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. je postačujúce, ak nezákonné rozhodnutie bolo len jednou z príčin vzniku škody. Rovnako sa podľa najvyššieho súdu odvolací súd vyjadril aj k argumentácii sťažovateľky o nerešpektovaní ustanovení Civilného sporového poriadku o nedostatočnom popretí skutkových tvrdení. Závery obsiahnuté v uznesení ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 246/2019, na ktoré odkázal krajský súd, sú podľa najvyššieho súdu plne aplikateľné aj na vec sťažovateľky, keďže jej povinnosťou bolo nielen tvrdiť, ale aj preukázať uplatnený nárok na náhradu škody, keď navyše žalovaná poprela skutkové tvrdenia sťažovateľky, najmä pokiaľ išlo o kauzálny nexus. Dovolací súd tak uzavrel, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je logické, presvedčivé a konzistentné.

6.3. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd, vychádzajúc z obsahu dovolania, uviedol, že sťažovateľka vymedzila právnu otázku, či na vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím postačuje, ak je nezákonné rozhodnutie jednou z príčin vzniku škody. Predostretá dovolacia otázka nielenže nebola podľa dovolacieho súdu pre rozhodnutie sporu rozhodujúca a okresný súd ani odvolací súd na jej vyriešení nezaložili svoje rozhodnutia, ale takto nastolenú právnu otázku ani neriešili. Súdny nižších inštancií totiž vychádzali z preukázaného a nespochybného záveru o nedostatku príčinnej súvislosti, teda o tom, že príčinou a ani jednou z príčin vzniku škody, ktorá mala sťažovateľke v dôsledku nezákonného rozhodnutia podľa jej tvrdenia vzniknúť (jej vznik nebol preukázaný), nebolo rozhodnutie žalovanej z 20. apríla 2001, ale bolo ňou konanie samotnej sťažovateľky. Dodal, že v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/24/2011, od ktorého záverov sa mal odvolací súd odkloniť, dovolací súd riešil právnu otázku zodpovednosti za vznik škody v situácii, ak existuje viac príčin jej vzniku a nezákonné rozhodnutie je jednou z nich – tou podstatnou.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti atakujúcej napadnutý rozsudok najvyššieho súdu po opise skutkového stavu namieta, že počas celého konania tvrdila, že na existenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a spôsobenou škodou postačuje, ak nezákonné rozhodnutie je len jednou z príčin škody. Konajúce súdy však prezentovali záver, že vzniknutá škoda musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti, medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou teda musí byť vzťah príčiny a následku a ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Súdny sa týmto podľa sťažovateľky odklonili

od záverov prijatých v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/24/2011. Podľa sťažovateľky súdy vymedzili predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu nesprávne, keď vyžadovali, aby nezákonné rozhodnutie predstavovalo jedinou príčinu vzniku následku (škody), pričom podľa ich záveru nepostačovalo, aby nezákonné rozhodnutie tvorilo jednu (významnú) príčinu vzniku škody. Predmetné závery, ku ktorým dospeli všeobecné súdy, sťažovateľka považuje za arbitrárne. Súčasne nedostala odpoveď na ňou tvrdený odklon od rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu. V tomto smere tak rozhodnutia súdov trpia aj vadou nepreskúmateľnosti.

8. Sťažovateľka ďalej objasňuje, že jej zámerom bolo po kúpe nehnuteľných a hnutel'ných vecí obnoviť prevádzku konzervárne SABINA, na čo potrebovala ďalšie finančné prostriedky, ktoré zamýšľala získať prostredníctvom bankového úveru. Tento úver však sťažovateľke nebol nikdy poskytnutý v dôsledku záložného práva existujúceho na základe nezákonného rozhodnutia žalovanej, a preto sa plánované obnovenie prevádzky nikdy nezrealizovalo. Ak preto dovolací súd rovnako ako súdy nižších inšancií tvrdí, že nezákonné rozhodnutie nebolo žiadnou príčinou vzniku škody, ide zjavne o extrémne arbitrárny záver.

9. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že žalovaná bola v priebehu konania pasívna, výslovne nepopierala jej jednotlivé skutkové tvrdenia, no súd prvej inštalcie napriek tomu považoval nepopreté tvrdenia za sporné. Dovolací súd jej argumentáciu uplatnenú v tomto smere v dovolaní zľahčuje tvrdením, že pasivita žalovanej v sporovom konaní nezakladá povinnosť súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok v prípade, ak sťažovateľka ako žalobkyňa zanedbala svoju povinnosť tvrdenia. Uvedený záver je podľa názoru sťažovateľky v rozpore s jej argumentáciou, príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ako aj zisteným skutkovým stavom. Za popretie skutkového tvrdenia protistrany v zmysle § 151 ods. 1 CSP nie je možné považovať všeobecné konštatovanie strany, že nárok je nedôvodný alebo tvrdenie, že nedošlo k porušeniu právnej povinnosti. Sťažovateľka si svoju povinnosť tvrdenia splnila, čo vyplýva aj z obsahu odvolacieho rozsudku. Konajúce súdy sa tak dopustili nesprávnej aplikácie ustanovení Civilného sporového poriadku, čoho následkom bolo zamietnutie žaloby sťažovateľky a porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie.

10. Najvyššiemu súdu sťažovateľka taktiež vytýka, že napriek riadnemu vymedzeniu právnej otázky nepristúpil k jej vecnému prieskumu, ale namiesto toho prijal nesprávny záver, že nezákonné rozhodnutie nebolo ani jednou z príčin vzniku škody, keďže škoda vznikla v dôsledku konania samotnej sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý dovolanie sťažovateľky zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP.

12. Ústavný súd síce stabilne judikuje, že plne rešpektuje rozhodovací priestor najvyššieho súdu vrátane jeho kompetencie ústavne konformným spôsobom vymedziť si prípustnosť a spôsob rozhodovania o dovolaní (II. ÚS 398/08, I. ÚS 18/2020), no len pokiaľ neprekročí ústavné štandardy (I. ÚS 17/01). Konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch nie je vyňaté z rámca

ústavnoprávnych princípov, preto ústavný súd musí dbať na to, aby boli dodržané záruky spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby interpretácia prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov nebola svojvoľná, ani formalistická a aby bola čo najjustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

13. Sťažnostné námietky prezentované v ústavnej sťažnosti (v podstate identické s tými dovolaciami) sú koncipované v troch líniách. Prvá z nich je založená na tvrdení o arbitrárnosti a nesprávosti záverov konajúcich súdov týkajúcich sa splnenia predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Druhá línia výhrad atakuje procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý v rozpore s § 151 CSP považoval tvrdenia sťažovateľky za sporné napriek tomu, že žalovaná ich účinne nepoprela. Napokon podstata tretieho okruhu námietok predstavuje nesúhlas s posúdením otázky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

14. V záujme posúdenia opodstatnenosti predmetných námietok sťažovateľky sa ústavný súd s prihliadnutím na svoje postavenie ochrancu ústavnosti oboznámil s relevantnými časťami napadnutého rozsudku najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľky a zameral sa na posúdenie, či tento spĺňa atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia. Pochybenie ústavnoprávnej intenzity však v posudzovanej veci ústavný súd nezistil.

15. Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v tvrdení absencie riadneho odôvodnenia odvolacieho súdu odkázal na jeho príslušné časti, ktoré odpovedajú na podstatné výhrady sťažovateľky uplatnené v jej odvolaní, a to najmä pokiaľ ide o splnenie predpokladov zodpovednosti žalovanej za uplatnenú škodu. Uviedol, že zo súdmi ustáleného skutkového stavu vyplynulo, že napriek nedostatku finančných prostriedkov na zaplatenie dane z prevodu nehnuteľnosti sťažovateľka pristúpila ku kúpe nehnuteľného majetku v značnom rozsahu, pričom sa spoliehala iba na to, že jej bude priznaná úľava na dani (na ktorej priznanie nebol zákonný nárok). Zo strany sťažovateľky tak išlo výhradne o podnikateľské riziko, ktoré nie je možné prenášať na štát. Súdy preto uzavreli, že nezákonné rozhodnutie žalovanej, ktorým bola sťažovateľke úľava na dani dočasne zrušená (a neskôr opätovne priznaná), nebola príčinou vzniku uplatnenej škody, ale bolo ňou iba konanie sťažovateľky, ktorá sa nemohla spoliehať na to, že jej bude poskytnutá daňová úľava, pričom táto nebola schopná dodržať ani dohodnutý splátkový kalendár. Navyše, vyrubenú daň ani penále sťažovateľka neuhradila, preto nemohlo dôjsť k úbytku v jej majetkovej sfére. Konajúce súdy preto uzavreli, že sťažovateľka neuniesla dôkazné bremeno v súvislosti s tvrdením, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia žalovanej jej nebolo umožnené podnikat' a obnoviť prevádzku konzervárne, čím jej bola spôsobená ujma v podobe škody na majetku a ušlého zisku. Súčasne bol konštatovaný aj nedostatok príčinnej súvislosti medzi uplatnenou škodou a zriadením daňového záložného práva, keďže samotné zriadenie daňového záložného práva nebránilo sťažovateľke v užívaní zaťaženého majetku na podnikateľský účel (sťažovateľka ho nemohla iba scudziť, prípadne zaťažiť bez súhlasu správcu dane). Sťažovateľka pritom v konaní nepreukázala, že žalovanú žiadala o súhlas s nakladaním s týmto majetkom

a že jej banka odmietla poskytnúť úver práve v dôsledku zaťaženia nehnuteľností daňovým záložným právom. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd nepovažuje za nelogický či extrémne arbitrárny záver dovolacieho súdu, ktorý, vychádzajúc z dôvodov poskytnutých súdmi nižšej inštancie, konštatoval, že nezákonné rozhodnutie nebolo ani jednou z možných príčin vzniku uplatnenej škody u sťažovateľky, preto absenciu vysporiadania sa s tvrdeným odklonom od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/24/2011 nie je možné hodnotiť ako nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutí konajúcich súdov (body 7.4.1. a 7.4.2. napadnutého rozsudku).

16. Druhá námietka sťažovateľky spočíva v tvrdení, že dovolací súd aproboval podľa jej názoru nesprávny a ústavne neakceptovateľný postup súdu prvej inštancie odporujúci § 151 CSP. V konkrétnostiach tvrdí, že žalovaná účinne nepoprela jej skutkové tvrdenia, preto z nich mali súdy vychádzať a povinnosťou sťažovateľky ich nebolo preukazovať. Z dôvodov pripojených rozhodnutí konajúcich súdov vyplýva, že sťažovateľka si síce splnila svoju povinnosť tvrdenia, avšak neuniesla dôkazné bremeno (najmä pokiaľ išlo o kauzálny nexus medzi nezákonným rozhodnutím a uplatnenou škodou). Navyše, odvolací súd akcentoval, že žalovaná nebola pri popieraní skutkových tvrdení sťažovateľky v konaní absolútne pasívna, pričom, citujúc jej vyjadrenie prezentované na pojednávaní, zastával názor, že žalovaná účinne poprela nielen existenciu nezákonného rozhodnutia, ale aj existenciu uplatnenej škody a najmä existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím a sťažovateľkou uplatnenou škodou (bod 37 odvolacieho rozsudku).

17. Ústavný súd tak nemôže prisvedčiť námietke sťažovateľky o arbitrárnosti napadnutého rozsudku dovolacieho súdu, ktorého odôvodnenie je potrebné vo vzťahu k uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP považovať za ústavne akceptovateľné, keďže sťažovateľka dostala od odvolacieho súdu odpovede na tie argumenty, ktoré boli pre predmetnú právnu vec podstatné a najzásadnejšie. Ak preto najvyšší súd, odkazujúc na relevantné časti odôvodnenia odvolacieho rozsudku, konštatoval, že sťažovateľka neopodstatnene namietala existenciu vady zmätočnosti, ústavný súd nevidí v týchto prijatých záveroch žiaden exces dosahujúci ústavnoprávnu intenzitu.

18. Znaký ústavnej neudržateľnosti nie je možné podľa názoru ústavného súdu identifikovať ani v záveroch dovolacieho súdu týkajúcich sa namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci. Najvyšší súd konštatoval, že súdy nižšej inštancie nezaložili na sťažovateľkou vymedzenej dovolacej otázke (citovanej v bode 6.3.) svoje rozhodnutia, keďže, ako už bolo uvedené, žaloba sťažovateľky bola zamietnutá z dôvodu, že nezákonné rozhodnutie žalovanej nebolo ani jednou z príčin vzniku sťažovateľkou tvrdenej škody (ktorej vznik ani nebol v konaní sťažovateľkou preukázaný), ale škoda spočívajúca v nemožnosti obnoviť prevádzku konzervárne bola zapríčinená iba konaním sťažovateľky. Nemožno preto prisvedčiť námietke sťažovateľky, že dovolací súd porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie, ak nepristúpil k meritórnemu prieskumu sformulovanej dovolacej otázky a nezaoberal sa sťažovateľkou tvrdeným odklonom od záverov prijatých v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/24/2011.

19. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že nevidí relevantný dôvod na svoj kasačný zásah do napadnutého rozsudku. Najvyšší súd sa totiž ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľky, ktorými odôvodňovala existenciu vady zmätočnosti, ako aj nesprávnosť právneho posúdenia veci. Namietaný rozsudok preto nepredstavuje výsledok

takej interpretácie a aplikácie zákona, ktorá by sa od znenia príslušných ustanovení odchyľila natoľko, aby tým došlo k popretiu ich významu a účelu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno základné právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom vo veci.

20. Keďže v danom prípade ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavnú sťažnosť odmietol v celom rozsahu ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

21. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky formulovanými v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu